

Gondolatok koronavírus-járvány idején

Elmélkedés úszás helyett...

Az élet iskolája

Hétvégén a kormány bejelenti az iskolák bezárását. Hétfőn az igazgatónk rövid, lényegretörő értekezleten ismerteti a digitális oktatásra való átállás feladatait. Néma csendben hallgatjuk az aulában, az egymástól egy méter távolságra elhelyezett székeken ülve. Kötelező házi feladatként megkapjuk az átláthatatlan mennyiségű digitálisan kiküldött anyag áttanulmányozást.

A szerdai gyakorlati oktatáson már jóval kevesebben vagyunk. Mindenki okostelefonnal, lappal a kezében próbálja követni a projektoron szemléltetett különböző alkalmazások használatát. Én a primitív, füzetbe jegyzetelési módszert választom. A multi-tasking még nem megy nekem: ha írok, nem tudom a gyakorlatban csinálni, ha a lapon végzem a műveleteket, nem fogok rá emlékezni. Pedig most muszáj, így fogok dolgozni a következő hónapokban!

A következő hét a kiküldött anyagok megemésztésével, gyakorlati kipróbálásával telik. Apró sikerélmények, nagy felismerések és rengeteg bénázás után sikerül az ajánlott platformokon kapcsolatot teremtenem a diákokkal, következhet az első „valós idejű” kommunikáció a közben elkészült digitális órarend szerint. Kicsit izgulok...

Feleslegesen. Az órákon mindenki ott van, nincs hiányzó. Aki technikai okok miatt nem tudott csatlakozni, azt az osztálytársai pillanatok alatt előkerítik. Teljes a létszám.

Többen megkérdezik, hogy vagyok. Mindenki figyel, aki nem tud, mert elszokott tőle, az is igyekszik. A diákok egyedül ülnek valahol a szobájukban és nincs aki elvonja a figyelmüket. Az okos telefonnal sem tudnak játszani, ugyanis éppen arra használják, hogy velem kommunikáljanak. Csak egy pillanatig érzek kárörömöt. Jó hallani a hangjukat és ők is örülnek nekem. Hamarosan mennek a poénok is, mint egy igazi órán. Kérdéseket tesznek fel, mind lényegre törő, és valóban kíváncsiak a válaszra.

A „nem valós idejű” kommunikáció szintén szolgál meglepetésekkel. Megköszönik?! a kijavított házi feladatokat. Elnézést kérnek a késedelmes beküldésért. Érdeklődnek, aggódnak, hogy valamit nem jól értettek, pontosítást kérnek.

Egy kellemes meglepetés is vár rám. Az egyik diák, aki már tavaly leérettségizett és nem kell órára járnia, bejelentkezik a csoportba és végigasszisztálja az órát, segít a többieknek. Mikor kötelező volt látogatnia az órákat, még nem volt ilyen lelkes... Óra végén kiböki, hogy sikerült a felsőfokú nyelvvizsgája. Hallom a hangján, mennyire örül. Gratulálok, boldog vagyok, hogy érdemesnek tartott arra, hogy megossa velem ezt az értékes információt / ez nem mindig van így, hiszen hivatalosan már nincs közünk egymáshoz /. Ja, és készül az emelt szintű érettségire, teszi hozzá. Szeretne rá gyakorolni. Kaphatna feladatokat?

És itt jövök a képbe én...Hát persze, boldogan, aztán jöhetsz kérdésekkel, megbeszéljük a problémákat...Magamban hozzáteszem, de jó, szükség van rám. Egyúttal a sokat emlegetett egyéni igény szerinti oktatás is megvalósul a gyakorlatban.

Kicsit aggódom a végzősök miatt. A többieket nem éri nagy kár, de ők továbbtanulás, pályaválasztás előtt állnak. Nem lehet tudni, mikor és milyen formában valósul meg az érettségi vizsga és a hozzákapcsolódó egyetemi felvételi. Azt tanácsolom nekik, készüljenek úgy, mintha a szokásos rend szerint történne minden. Nem tiltakoznak, természetesnek veszik. Tudják, hogy nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk.

Az első leckék lezajlottak és nem csak a diákok számára. Mindenki új helyzetben találta magát. Ez a helyzet naponta szolgál új ismeretekkel, amelyeket a valóságban sajátítunk el tapasztalati úton. A részletes elemzést mindenki maga végzi és „csapatjátékosként” hozzájárul a szűkebb-tágabb közösség ismereteinek bővítéséhez. Nem nehéz megjósolni, hogy a tapasztalatok alapján levonhatjuk azt a következtetést, hogy nem folytathatjuk úgy az életünket, mint korábban. Változtatnunk kell.

Az élet iskolájában megkaptuk első leckénket. A módszer hatékonyak bizonyul. Csak nehogy elfeledkezzünk róla, amikor az élet visszatér a „rendes” kerékvágásba. Nem biztos, hogy lesz lehetőségünk a javításra.

Megjegyzés:

"Non scholae, sed vitae discimus." A fenti szólást Senecának tulajdonítják. Ám Seneca [erkölcsi leveleinek 106. darabjában](#) pont az ellenkezőjét olvashatjuk: *Non vitae sed scholae discimus* 'Nem az életnek, az iskolának tanulunk'. A levélben Seneca panaszkodik, hogy túl sok irodalmat kell tanulni, ami nem készít fel az életre. Seneca mondásában az *élet* és az *iskola* szavakat a magyarban és a németben cserélték fel a 19. században. Az értelme tehát ugyanaz, mint a köztudatba átment kijelentésnek.

Személyes megjegyzés:

Garfield zseniálisan fogalmazza meg sokunk érzéseit: Ki monda, hogy az élet habostorta?

És igen, én is szeretnék még / már / úszni!

Mindenkinek jó elmélkedést, az élettér beszűkülése miatt felszabaduló időben hasznos időtöltést a -remélhetőleg- nem túl távoli jövőben bekövetkező személyes találkozásig....

2020.04.01

Legoza Éva

volt és remélhetőleg leendő szenior úszó